

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	6
Planschade	7
Natuurbescherming	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Belastingdienst-Toeslagen	17
Gemeentelijk monument	19
Gezondheid	20
Wegenverkeerswet	20
Wet Bibob	21
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
MVV	23
Asiel	26
Richtlijnen en verordeningen	28
Vreemdelingenbewaring	30

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 284

MK ABRS, 06-04-2022, 202103322/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

Algemene wet bestuursrecht 1:3, 3:1 lid 1 aanhef en onder b

Gemeentewet 139 lid 1

Verordening adviescommissie bezwaarschriften van de gemeente Haarlemmermeer

Besluit bekendmaking en beschikbaarstelling regelgeving decentrale overheden (hierna: het Besluit bekendmaking en beschikbaarstelling) 1

BEZWAARPROCEDURE. I.c. wordt wat betreft het betoog van [appellant] dat de Verordening adviescommissie bezwaarschriften niet op juiste wijze bekend is gemaakt, overwogen dat ingevolge artikel 3:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb op besluiten, inhoudende algemeen verbindende voorschriften, de afdelingen 3.6 en 3.7 van de Awb niet van toepassing zijn. Ten tijde van belang gold voor deze besluiten dat zij op grond van artikel 139, eerste lid, van de Gemeentewet in samenhang met artikel 1 van het Besluit bekendmaking en beschikbaarstelling dienden te worden bekendgemaakt in het gemeenteblad dat werd uitgegeven op een door het college te bepalen internetadres. Uit de bewoordingen van deze artikelen blijkt niet dat voor het bepalen van het internetadres door het college een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb is vereist. Er moet van uit worden gegaan dat www.officielebekendmakingen.nl het door het college bepaalde internetadres is, in de zin van artikel 1, eerste lid, van het Besluit bekendmaking en beschikbaarstelling. Dit betekent dat de Verordening op de juiste wijze bekend is gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1007](https://ecli.nl/RVS:2022:1007)

JnB 2022, 285

MK ABRS, 04-04-2022 (publ. 06-04-2022), 202005899/4/A3

Algemene wet bestuursrecht 8:15, 8:18 lid 4

WRAKING. I.c. is gebleken dat de zittingskamer in totaal vier keer heeft geprobeerd om de zaak op zitting te behandelen. [Verzoeker] heeft voorafgaand aan iedere zitting om uitstel verzocht. Voor de zitting van 3 november 2021 heeft de zittingskamer dit verzoek ingewilligd. Voor de zittingen van 13 juli, 24 november en 16 maart zijn de verzoeken om uitstel afgewezen, waarna [verzoeker] telkens kort voor de zitting is overgegaan tot wraking. Een dergelijk (herhaald) optreden kan worden gekwalificeerd als misbruik van de bevoegdheid een wrakingsverzoek in te dienen, omdat [verzoeker] weet dat wraking niet is bedoeld als rechtsmiddel tegen procesbeslissingen. Omdat [verzoeker] hier verschillende malen gebruik van heeft gemaakt, wordt aanleiding gezien om op de voet van artikel 8:18, vierde lid, van de Awb, te bepalen dat een volgend wrakingsverzoek van [verzoeker] in deze zaak niet in behandeling zal worden genomen.

[ECLI:NL:RVS:2022:983](https://ecli.nl/RVS:2022:983)

JnB 2022, 286

ABRS, 06-04-2022, 202100015/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:56

ZITTING. I.c. heeft [appellante] te kennen gegeven haar standpunt bij de rechtbank te willen toelichten, maar dat zij daar als gevolg van een niet aan haar toe te rekenen omstandigheid niet toe in de gelegenheid is gesteld. De rechtbank heeft de aangevallen uitspraak dus gedaan zonder dat was voldaan aan artikel 8:56 van de Awb. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak niet op juiste wijze tot stand is gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1010](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 287

Rechtbank Den Haag, 21-03-2022 (publ. 04-04-2022), SGR 20/7123

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. Sluiting (onbewoonde) woning vanwege hennepkwekerij. I.c. staan de gevolgen van de woningsluiting van negen maanden niet in verhouding met de daarmee beoogde doelen. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). De rechtbank ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en bepaalt de sluiting op drie maanden.

[...] In het besluit van [...] heeft verweerder aan eiser een last onder bestuursdwang opgelegd op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet.

[...] 2. Verweerder heeft na kennisneming van een bestuurlijke rapportage de woning voor negen maanden gesloten verklaard. Er zijn veel hennepplanten aangetroffen en er werd illegaal elektriciteit afgenomen. Dit wijst op grootschalige handel en dus een ernstige situatie. Sluiting van de woning was volgens verweerder dan ook noodzakelijk.

[...] 9.2. Naar het oordeel van de rechtbank staan in dit geval de gevolgen van de woningsluiting van negen maanden niet in verhouding met de daarmee beoogde doelen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat het een woning betreft op de vierde verdieping in een appartementencomplex in een buurt die niet bekend staat als een voor drugsdelicten kwetsbare woonwijk¹⁰. Verder is de hennepkwekerij in een relatief korte periode van ongeveer anderhalve maand na het verhuren van de woning opgerold. De hennepkwekerij is bovendien opgedoekt voordat de hennepplanten geoogst konden worden. De bekendheid als drugspan en de loop naar de woning was naar het oordeel van de rechtbank dan ook beperkt. Door de sluiting heeft eiser negen maanden geen gebruik kunnen maken van zijn eigendom, waardoor hij (financieel) is benadeeld. Gelet op de ligging van de woning en de relatief korte periode van het gebruik als hennepkwekerij, is de sluiting van negen maanden onevenredig lang om de loop naar de woning te stoppen en ter voorkoming van een waterbedeffect. 9.3 Aangezien verweerder beslissingsruimte heeft om de duur van een andere termijn te motiveren ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag (1) of verweerder daartoe gelegenheid moet worden geboden en/of (2) verweerder wordt voorgehouden welke maatregel de rechtbank passend en geboden vindt of (3) dat de rechtbank in de omstandigheden van dit concrete geval zelf in de zaak zal voorzien.

9.4. Ter beantwoording van die vraag heeft de rechtbank het volgende betrokken. De context is dat belanghebbenden van bestuursorganen verwachten dat snel en zorgvuldig wordt beslist op de vele aanspraken die zij tegenover bestuursorganen kunnen doen gelden. Voorts verwachten zij dat de

overheid zorgdraagt voor een optimale handhaving van normen en overtreding daarvan voorkomt en dat ook beleidsmatig adequaat wordt ingespeeld op maatschappelijke ontwikkelingen. De rechtspraak beoogt geschillen zo spoedig mogelijk en zo definitief als mogelijk te beslechten.¹¹ Er is een forse krapte op de arbeidsmarkt als gevolg waarvan bestuursorganen en rechtspraak frequent hebben te maken met tekorten aan gekwalificeerd personeel om op korte termijn de verlangde duidelijkheid te verschaffen.

9.5. Als de rechtbank zou besluiten verweerder, in het kader van een zogenaamde bestuurlijke lus¹², de gelegenheid te geven een nieuwe sluitingstermijn te bepalen, betekent dat een extra belasting van de capaciteit van de twee organisaties. Ook de belanghebbende blijft langer in onzekerheid over de uitkomst van zijn procedure, die medio 2020 aanving. Daar staat tegenover dat de beslisruimte van verweerder wordt gerespecteerd om te overwegen en te bepalen welke maatregel in het geval van eiser wel evenredig is.

9.6. De rechtbank realiseert zich dat als zij zelf in de zaak voorziet daartegen alleen het rechtsmiddel van hoger beroep open staat. Echter in de omstandigheden van deze zaak vindt de rechtbank aanleiding om het primaire besluit te herroepen en zelf in de zaak te voorzien. Zij zal bepalen dat in dit geval een sluiting van drie maanden gelet op de daarmee te dienen doelen passend en geboden is. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2304](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 288

MK ABRS, 06-04-2022, 202102360/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.10 lid 1 aanhef en onder c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PLANREGELS. COFFEESHOPVERBOD. Uit de jurisprudentie van de Afdeling kan weliswaar worden afgeleid dat het niet mogelijk is om in een bestemmingsplan te bepalen waar een coffeeshop expliciet is toegestaan, maar dat betekent niet dat het niet mogelijk is om te bepalen waar een coffeeshop niet is toegestaan.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een omgevingsvergunning verleend aan Best Friends Zuid Oost B.V. voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop [...] in Amsterdam.

[...] 7.1. In het op de locatie van de beoogde coffeeshop geldende bestemmingsplan "Amstel III Oost" is in artikel 15, tweede lid, onder b, van de regels een expliciete bepaling over verboden gebruik opgenomen. Het gebruik van gronden en gebouwen ten behoeve van een coffeeshop is onderdeel van algemene gebruiksregels, waarin vormen van gebruik worden opgesomd die in ieder geval niet zijn toegestaan op gronden met de bestemming "Gemengd". De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vaste rechtspraak van de Afdeling dat de verkoop van softdrugs planologisch niet te reguleren is omdat deze verkoop in strijd is met de Opiumwet, niet ook als vanzelfsprekend van toepassing is op dit geval. Uit de jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld de uitspraak van 21 april 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO7946](#), de uitspraak van 11 juni

2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2082](#), en de uitspraak van 15 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1188](#), kan weliswaar worden afgeleid dat het niet mogelijk is om in een bestemmingsplan te bepalen waar een coffeeshop expliciet is toegestaan, maar dat betekent niet dat het niet mogelijk is om te bepalen waar een coffeeshop niet is toegestaan. Anders dan bijvoorbeeld het geval was in de tussenuitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX9710](#), wordt een coffeeshop in dit geval planologisch juist niet mogelijk gemaakt. In die zaak had de raad coffeeshops immers positief bestemd en aldus planologisch mogelijk gemaakt. Dat werd door de Afdeling ongeoorloofd geacht, wegens strijd met de Opiumwet. In de einduitspraak is het bestemmingsplan vernietigd, voor zover in artikel 1 van de planregels is geregeld dat in de voorziene coffeeshops verdovende en/of hallucinerende stoffen mogen worden verkocht. De Afdeling is van oordeel dat in hoger beroep terecht wordt betoogd dat het in artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels opgenomen gebruiksverbod in overeenstemming is met artikel 3 van de Opiumwet en in zoverre is er geen aanleiding om het coffeeshopverbod onverbindend te achten.

Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels voor wat betreft het daarin vermelde coffeeshopverbod onverbindend is. Het coffeeshopverbod is een verbindende bepaling en Best Friends Zuid Oost B.V. heeft een omgevingsvergunning aangevraagd voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop. De omgevingsvergunning is ook expliciet verleend voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop. Dit betekent dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het gebruik van het gebouw als coffeeshop in strijd is met de bestemming "Gemengd". De rechtbank heeft daarmee niet onderkend dat het bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan, zodat het college daarvoor zonder afwijking van het bestemmingsplan geen omgevingsvergunning kon verlenen. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1001](#)

JnB 2022, 289

MK Rechtbank Gelderland, 31-03-2022 (publ. 01-04-2022), 20/750

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ermelo, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e, 2.7 lid 1

WABO. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Intrekking last onder dwangsom eendenslachterij. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de omgevingsvergunning voor de activiteit "gebruik in strijd met het bestemmingsplan" ook ziet op het gebruik van de percelen [locatie] voor een pluimveeslachterij. Omdat een vergunning voor dit gebruik niet is aangevraagd, bestaat voor deze percelen geen concreet zicht op legalisatie. Het beroep is daarom gegrond.

De rechtbank stelt vast dat het bedrijf al sinds 2016 bezig is met activiteiten zonder geldige omgevingsvergunning voor het wijzigen van de inrichting en gebruik in strijd met het bestemmingsplan.

De rechtbank benadrukt dat verweerder niet verplicht is om af te zien van handhaving als er sprake zou zijn van een concreet zicht op legalisatie. Verweerder mag ook optreden ondanks een concreet zicht op legalisatie teneinde te voorkomen dat bij dit soort langdurige en ingewikkelde kwesties belangen van omwonenden in het gedrang komen. Verwijzing naar **ABRS 23-03-2022**, [ECLI:NL:RVS:2022:800](#). Het is en blijft een bevoegdheid om handhavend op te treden. Het blijven stilzitten is niet evenredig naar omwonenden toe. Bovendien raakt verweerder de regie kwijt doordat hij met zijn weigering handhavend op te treden, niets meer

kan ondernemen richting het bedrijf. Verweerder dient daarom in het nieuwe besluit op bezwaar een belangenafweging te verrichten en daarin naast de bedrijfsbelangen van de derde-partij ook de belangen van eiseres en andere omwonenden te betrekken. Hierbij zal verweerder moeten afwegen of het noodzakelijk is om hangende de vergunningprocedure maatregelen te treffen (in de vorm van een last onder dwangsom) om overlast bij omwonenden te voorkomen.

[ECLI:NL:RBGEL:2022:1585](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 290

MK Rechtbank Midden-Nederland, 18-03-2022 (publ. 01-04-2022), UTR 21/61

college van burgemeester en wethouders van Zeist, verweerder.

Activiteitenbesluit Milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 3.131 lid 1 en 4

ACTIVITEITENBESLUIT. I.c. heeft het college artikel 3.131, eerste lid, van het Activiteitenbesluit correct geïnterpreteerd. 'Het bereiden van voedingsmiddelen en daarmee samenhangende activiteiten' omvat in het geval van [winkel] niet alleen het afbakken van de broodjes en bagels en het uitbakken van spek, maar ook het samenstellen van de broodjes en bagels en de afwas vanwege de consumptie ter plaatse door de klanten.

Het college heeft in redelijkheid kunnen weigeren om een maatwerkvoorschrift op te leggen aan [winkel].

Besluit waarbij het college geweigerd heeft een maatwerkvoorschrift op te leggen. [...]

7. Eisers voeren aan dat het college ten onrechte heeft geweigerd voor [winkel] een maatwerkvoorschrift op te leggen. Volgens hen is voldaan aan de voorwaarde dat het lozen geen nadelige gevolgen heeft voor de doelmatige werking van het riool. [...]

13. Partijen zijn het erover eens dat bij [winkel] voedingsmiddelen worden bereid met keukenapparatuur. Paragraaf 3.6.1 van het Activiteitenbesluit is van toepassing. Dat betekent dat op grond van artikel 3.131, vierde lid, van het Activiteitenbesluit als uitgangspunt geldt dat een vetafscheider en slibvangput noodzakelijk zijn. Het geschil draait erom of het college in redelijkheid heeft kunnen weigeren om voor [winkel] door middel van een maatwerkvoorschrift een uitzondering op dat uitgangspunt te maken.

14. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college artikel 3.131, eerste lid, van het Activiteitenbesluit correct geïnterpreteerd. 'Het bereiden van voedingsmiddelen en daarmee samenhangende activiteiten' omvat in het geval van [winkel] niet alleen het afbakken van de broodjes en bagels en het uitbakken van spek, maar ook het samenstellen van de broodjes en bagels en de afwas vanwege de consumptie ter plaatse door de klanten. De rechtbank baseert die interpretatie op de nota van toelichting bij het Activiteitenbesluit². Daarin staat dat de voor afvalwater belangrijkste activiteit, naast het bereiden van voedingsmiddelen zelf, het afwassen van bestek en kookgerei is. Naar het oordeel van de rechtbank vallen niet alleen de pannen, roerlepels en spatels hieronder, maar ook het servies en het bestek van de klanten. In de nota van toelichting staat bovendien dat het voorschrift ook geldt als het afwassen in een andere inrichting plaatsvindt dan het koken, bijvoorbeeld bij een cateringbedrijf. Naar het oordeel van de rechtbank duidt dit op de afwas

van het servies en het bestek van de klanten, omdat het niet logisch is dat ook het afwassen van de pannen, roerlepels en spatels van de cateraar op een andere locatie gebeurt.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college in redelijkheid kunnen weigeren om een maatwerkvoorschrift op te leggen aan [winkel]. Het college stelt zich op het standpunt dat niet gegarandeerd kan worden dat het lozen van vethoudend afvalwater zonder vetafscheider door [winkel] geen nadelige gevolgen heeft voor de doelmatige werking van het riool. Gelet op het menu van [winkel] en het aantal zitplaatsen voor klanten kan de rechtbank dat standpunt volgen. Het college mocht daarbij meewegen dat omliggende horecabedrijven ook op hetzelfde riool lozen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1007](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit Milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 24-03-2022 (publ. 05-04-2022), SGR 22/1098 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:2951](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2022, 291

MK Rechtbank Limburg, 25-02-2022 (publ. 01-04-2022), ROE 20/3172

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. TAXATIE. Beroep tegen hoogte toegekende tegemoetkoming in planschade. De rechtbank kan een taxatie slechts terughoudend toetsen. De inschatting van de taxateur van de SAOZ over het te hanteren NAR [Red: netto aanvangsrendement] (vóór en) na de planologische wijziging en de daarbij gehanteerde risico-afslag wordt zorgvuldig, onderbouwd en niet onbegrijpelijk geacht. In de tegentaxatie wordt geen concrete aanknopingspunten gezien voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het advies van de SAOZ.

[ECLI:NL:RBLIM:2022:1429](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 292

MK Rechtbank Noord-Holland, 23-03-2022 (publ. 05-04-2022), 20/6695

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.11, 2.2, 2.3

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. BEHEERPLAN. PASSENDE MAATREGEL. ZORGPLICHT. Afwijzing handhavingsverzoek. Terugbrengen populatie damherten binnen de Amsterdamse Waterleidingduinen (ADW) op een zo kort mogelijke termijn, zoveel mogelijk, maar bij voorkeur naar een aantal van 800. I.c. bieden de artikelen 2.2 en 2.3 van de Wnb geen grondslag voor verweerder om handhavend op te treden omdat die bepalingen niet worden

overtreden. Als hoofdstuk 2 van de Wnb in een concreet geval geen handvatten biedt om handhavend op te treden, biedt de zorgplichtbepaling, die als vangnetbepaling moet worden beschouwd, daarvoor ook geen ruimte.

[...] 4.1. De rechtbank stelt voorop dat de reikwijdte van het verzoek om handhaving dat aan het primaire besluit ten grondslag ligt bepalend is voor de omvang van het geding. Naar het oordeel van de rechtbank dient het handhavingsverzoek van eiseres zo te worden opgevat dat zij verweerder heeft verzocht de populatie damherten binnen de AWD op een zo kort mogelijke termijn, zoveel mogelijk, maar bij voorkeur naar een aantal van 800, terug te (laten) brengen.

[...] 4.2.2 Op grond van artikel 2.3, eerste lid, van de Wnb dient verweerder een beheerplan vast te stellen. Dat is gebeurd.

In het tweede lid van artikel 2.3 van de Wnb is vervolgens bepaald dat in een door verweerder vastgesteld beheerplan, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen, in elk geval instandhoudingsmaatregelen en passende maatregelen moeten worden opgenomen. Niet ter toetsing in deze procedure ligt evenwel voor of het beheerplan aan de eisen van het tweede lid voldoet.

Het derde lid van artikel 2.3 van de Wnb verplicht het bevoegd gezag ten slotte de in het beheerplan opgenomen maatregelen daadwerkelijk en tijdig te treffen. In het beheerplan is de maatregel “regulatie populatie damherten” opgenomen zonder dat de maatregel specifiek is gekwalificeerd. Volgens het beheerplan staat de maatregel gepland voor de eerste beheerplanperiode. Die periode betreft blijkens het beheerplan de eerste zes jaar na vaststelling daarvan. Deze periode loopt daarmee van 2018 tot 2024. Die planperiode was ten tijde van het bestreden besluit en ook nu nog niet verstreken, zodat reeds daarom niet gezegd kan worden dat het derde lid is overtreden.

De conclusie is dat in het bepaalde in artikel 2.3 van de Wnb geen grondslag is gelegen voor toewijzing van het verzoek om handhaving van eiseres, omdat dit artikel niet is overtreden.

4.3.1 Vervolgens onderzoekt de rechtbank of artikel 2.2 van de Wnb grondslag kan bieden voor handhaving zoals door eiseres voorgestaan. Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet het geval. Zij overweegt daartoe als volgt.

[...] 4.3.4 De enkele vaststelling dat de reductie van het aantal damherten in de AWD tot 800 exemplaren een passende maatregel is in vorenbedoelde zin, is onvoldoende voor het oordeel dat verweerder het verzoek om handhaving niet heeft kunnen afwijzen. Beoordeeld dient ook te worden of artikel 2.2, tweede lid, van de Wnb zo ver strekt dat, in een geval als het onderhavige, het bevoegde bestuursorgaan er door middel van een handhavingsverzoek toe kan worden gedwongen het tempo van de uitvoering van een maatregel als de onderhavige zodanig op te (laten) voeren dat de streefstand binnen het door eiseres genoemde tijdbestek wordt gehaald. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend en overweegt daartoe het volgende.

Uit het in artikel 2.2, tweede lid, van de Wnb bepaalde, blijkt dat Gedeputeerde staten ervoor moeten zorgdragen dat in voorkomende gevallen passende maatregelen worden getroffen. Die bewoordingen brengen weliswaar een verplichting met zich voor, in dit geval verweerder, om een passend geachte maatregel ook daadwerkelijk te treffen, maar die verplichting strekt naar het oordeel van de rechtbank niet zo ver dat in een geval als het onderhavige, waarin bij de uitvoering van die maatregel ook rekening moet worden gehouden met andere belangen (zoals maatschappelijk en juridisch verzet tegen afschot van herten en de aanwezigheid van bezoekers in de duinen) en het tempo van de uitvoering afhankelijk is van weersomstandigheden en voor afschot beschikbaar gekwalificeerd en vergund personeel, kan worden afgedwongen dat de voltooiing van

de maatregel eerder wordt gerealiseerd dan volgens een ter zake deskundige organisatie als de FBE praktisch mogelijk is.

[...] 5.5 Hoewel ook het nalaten handelingen te verrichten op zichzelf een overtreding van de zorgplicht van artikel 1.11 van de Wnb kan opleveren, is van overtreding van die bepaling naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Het beweerdelijk niet tijdig terugbrengen van de populatie damherten is niet aan te merken als kennelijk onzorgvuldig nalaten door verweerder. Bovendien volgt uit het hetgeen hiervoor is overwogen dat de artikelen 2.2 en 2.3 van de Wnb in dit concrete geval geen grondslag bieden voor verweerder om handhavend op te treden omdat die bepalingen niet worden overtreden. Als hoofdstuk 2 van de Wnb in een concreet geval geen handvatten biedt om handhavend op te treden, biedt de zorgplichtbepaling daarvoor ook geen ruimte. De zorgplichtbepaling moet naar het oordeel van de rechtbank namelijk als een vangnetbepaling worden beschouwd die uitsluitend kan worden ingeroepen zonder dat een specifiek wettelijk (verbods)voorschrift is of kan zijn overtreden. [...]

6. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:2725](#)

JnB 2022, 293

Rechtbank Limburg, 30-03-2022 (publ. 06-04-2022), AWB - 20/ 3094

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, lid 3

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. BEWEIDEN EN BEMESTEN. I.c. wordt geoordeeld dat niet is vastgesteld dat de activiteiten beweiden en bemesten door de betrokken veehouderij niet vergunningplichtig zijn omdat significante gevolgen van die activiteiten op het (de) betrokken Natura-2000 gebied(en) niet zijn uitgesloten. Het onderzoek op bedrijfsniveau naar de gevolgen van beweiden en bemesten op het (de) betrokken Natura-2000 gebied(en) ontbreekt. Verweerder was (is) dan ook bevoegd om handhavend op te treden en concreet zicht op legalisering ontbreekt, terwijl niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die maken dat handhavend optreden onevenredig is. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#) en ABRS 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#).

[ECLI:NL:RBLIM:2022:2492](#)

Zie in gelijke zin de uitspraken van de Rechtbank van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBLIM:2022:2493](#) en [ECLI:NL:RBLIM:2022:2494](#).

JnB 2022, 294

Rechtbank Limburg, 30-03-2022 (publ. 06-04-2022), AWB - 20/ 2159

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.1, 5.4 lid 1 onder c, lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. INTREKKING NATUURVERGUNNING. I.c. staat centraal of intrekking of wijziging van een aan vergunninghouder verleende natuurvergunning op grond van het Programma Aanpak Stikstof 2021-2025 (PAS) aan de orde is. Verweerder heeft in dit geval onvoldoende gemotiveerd waarom het verzoek van

eiseressen tot intrekking of wijziging niet voor toewijzing in aanmerking komt. De door verweerder genoemde andere maatregelen zijn niet passend omdat geen sprake is van reductie van stikstofdepositie op bepaalde stikstof gevoelige habitats van relevante (overbelaste) Natura 2000-gebieden en daarom kan niet volstaan worden met het standpunt dat intrekking of wijziging van de natuurvergunning onevenredig is. Voorts wordt geoordeeld dat verweerder niet tijdig op het verzoek van eiseressen heeft besloten en er daarom een dwangsom is verbeurd.

Het beroep is gegrond. De rechtbank voorziet ten aanzien van de dwangsom zelf in de zaak en stelt de hoogte daarvan vast. Ten aanzien van de intrekking of wijziging ligt het niet op de weg van de rechtbank tot een finale geschiloplossing te komen en zal verweerder opnieuw moeten besluiten met inachtneming van de overwegingen van de rechtbank hierover.

Verwijzing naar ABRIS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), ABRIS 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#), [ECLI:NL:RBLIM:2022:2460](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBLIM:2022:2463](#).

JnB 2022, 295

MK Rechtbank Gelderland, 31-03-2022 (publ. 01-04-2022), 20/5895

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE.

REFERENTIESITUATIE. LUCHTWASSER. BESCHERMINGSMATREGEL. AERIUS. Afwijzing handhavingsverzoek eendenslachterij vanwege handelen zonder natuurvergunning. I.c. is in het bestreden besluit onvoldoende onderbouwd dat sprake was van een concreet zicht op legalisatie. Gegrond beroep. Op basis van het verweerschrift en het verhandelde ter zitting zijn in dit geval meerdere oplossingsrichtingen. De rechtbank benoemt eerst enkele relevante omstandigheden en standpunten en gaat daarna op de oplossingsrichtingen in.

[...] In het besluit van [...] (primair besluit) heeft verweerder het handhavingsverzoek van eiseres wegens het handelen van het bedrijf in strijd met artikel 2.7, tweede lid van de Wet natuurbescherming (Wnb) afgewezen.

[...] 2. In het primaire besluit [...] heeft verweerder handhaving niet redelijk geacht gelet op het wegvallen van het Programma aanpak stikstof, de wijziging van de Wnb per 1 januari 2020 en landelijke afstemming.

In het bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat er tijdens de lopende bezwaarprocedure in het vergunningstraject gegevens bij het bedrijf zijn opgevraagd om de aanvraag van het bedrijf goed te kunnen beoordelen. Daarom was op de hoorzitting nog onduidelijk wanneer een positief ontwerpbesluit op de aanvraag ten inzage kan worden gelegd. Hetgeen wordt aangevraagd in samenhang met de bestaande milieurechten wordt volgens verweerder vergunbaar geacht zodat een positief ontwerpbesluit ter inzage zal worden gelegd en verweerder acht in die zin concreet zicht op legalisatie aanwezig.

Na het bestreden besluit heeft verweerder de ontwerp-natuurvergunning ter inzage gelegd. In het verweerschrift stelt verweerder dat de terinzagelegging van deze ontwerpvergunning te laat heeft plaatsgevonden en dat het bestreden besluit om deze reden in aanmerking komt voor vernietiging. Verweerder ziet in het ontwerpbesluit een concreet zicht op legalisatie.

Beoordeling van het bestreden besluit.

3. De rechtbank is van oordeel dat alleen sprake kan zijn van concreet zicht op legalisatie, als ten tijde van het besluit een ontvankelijke aanvraag ter legalisatie van de illegale activiteit is ingediend. Hierbij is van belang dat de aanvraag voldoende gegevens bevat voor een goede beoordeling van de gevolgen van het project voor Natura 2000-gebieden. Verder moeten er op voorhand geen beletselen zijn voor vergunningverlening.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit niet inzichtelijk heeft gemaakt waarom de aanvraag vergunbaar is. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat verweerder in het bestreden besluit al opmerkt dat nadere informatie moest worden ingewonnen. Verweerder verwijst in het bestreden besluit naar 'de bestaande milieurechten' zonder man en paard te noemen, laat staan aan te geven wat die rechten zijn. Verder is niet inzichtelijk wat er na de hoorzitting is aangevuld, laat staan dat eiseres niet in de gelegenheid is gesteld om hierop te reageren. Dit wordt pas duidelijk in de ontwerpvergunning maar die is pas ter inzage gelegd na het bestreden besluit. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat in het bestreden besluit onvoldoende is onderbouwd dat sprake was van een concreet zicht op legalisatie.

Het beroep van eiseres slaagt en het bestreden besluit komt om deze reden in aanmerking voor vernietiging.

Hoe verder?

4.1. Op basis van het verweerschrift en het verhandelde ter zitting zijn in dit geval meerdere oplossingsrichtingen. De rechtbank benoemt eerst enkele relevante omstandigheden en standpunten en gaat daarna op de oplossingsrichtingen in.

[...] 4.4. De rechtbank is van oordeel dat op dit moment wel degelijk sprake is van een overtreding. Er is namelijk sprake van een forse uitbreiding van de inrichting van de derde-partij ten opzichte van de referentiesituatie. Deze uitbreiding ziet onder meer op het aantal aangevoerde eenden en het daarmee samenhangende geïntensiveerde gebruik van de wachtruimte. Dit gebruik leidt tot een hogere ammoniakemissie. Weliswaar stelt de derde-partij dat deze ammoniakemissie wordt gereduceerd door een luchtwasser, maar het staat vast dat voor het inwerking zijn van deze luchtwasser geen toestemming is verleend. Het gebruik van de luchtwasser is een wijziging van de inrichting (evenals de uitbreiding van de slachterij) waarvoor op dit moment nog geen omgevingsvergunning (milieu) is verleend. Zoals hierboven aangegeven is ook nog niet bekend wanneer de omgevingsvergunning zal worden verleend. De luchtwasser staat er dus illegaal. Onder deze omstandigheden kan verweerder de aanwezigheid van de luchtwasser niet betrekken bij het vaststellen van de overtreding. Verweerder kan het gebruik van de luchtwasser slechts afdwingen als verweerder handhavend zou optreden wegens overtreding van artikel 2.7, tweede lid van de Wnb met de kanttekening dat deze last dus leidt tot een andere overtreding, namelijk het handelen in strijd met artikel 2.1, eerste lid onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Dat is nu niet aan de orde omdat verweerder heeft geweigerd handhavend op te treden en er in zoverre geen enkele aanleiding is om rechtsgevolgen in stand te laten. De rechtbank merkt terzijde op dat, als de omgevingsvergunning wordt aangevraagd en verleend en deze vergunning tot een lagere stikstofdepositie leidt dat de revisievergunning van 2002, deze nieuwe omgevingsvergunning de nieuwe referentiesituatie zal gaan vormen.

Verweerder heeft ook nog aangegeven dat hij de milieuvergunning van 2002, de getroffen bronmaatregelen (naar de rechtbank aanneemt, de luchtwasser) en de overgelegde AERIUS berekeningen als een passende beoordeling beschouwt. Dit kan de rechtbank alleen maar opvatten als een standpunt dat er, ondanks het gewijzigde artikel 2.7, tweede lid van de Wnb nog steeds een

natuurvergunning is vereist. De rechtbank deelt dit standpunt. De rechtbank beschouwt de luchtwasser namelijk als een beschermingsmaatregel. De luchtwasser maakt geen onderdeel uit van het aangevraagde project maar wordt opgericht om de gevolgen van het project te beperken. De luchtwasser kan als beschermingsmaatregel worden betrokken bij de passende beoordeling van de gevolgen van het project. Onder deze omstandigheden is een natuurvergunning vereist (er wordt immers een beschermingsmaatregel getroffen). Overigens kunnen ook de voorgestelde monitoringsverplichtingen als beschermingsmaatregel worden beschouwd.

4.5. Dat betekent dat de rechtbank moet gaan beoordelen of de ontwerpvergunning aanleiding geeft om de rechtsgevolgen in stand te laten. De rechtbank ziet hierbij wel een probleem. De ontwerpvergunning is ter inzage gelegd met een AERIUS berekening die is gemaakt met de voorgaande versie van AERIUS Calculator. In de uiteindelijke natuurvergunning zal een berekening moeten worden gemaakt met de huidige versie van AERIUS Calculator. Verweerder moet namelijk wel artikel 2.1, van de Regeling natuurbescherming (Rnb) in acht nemen bij het beslissen op de vergunningsaanvraag en op dit moment is in artikel 2.1, eerste lid van de Rnb het gebruik van AERIUS Calculator 2021 voorgeschreven. Omdat deze berekening niet beschikbaar is, is er geen aanleiding voor het oordeel dat op dit moment sprake is van een ontvankelijke aanvraag en kan de rechtbank de rechtsgevolgen niet in stand laten. Daarom ziet de rechtbank geen aanleiding de overige beroepsgronden van eiseres te bespreken.[...]

[ECLI:NL:RBGEL:2022:1586](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 296

CRvB, 22-03-2022 (publ. 01-04-2022), 20/446 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 29a

Wet arbeid en zorg (WAZO)

Richtlijn 'Zwangerschap en bevalling als oorzaak van ongeschiktheid voor haar arbeid' van 1 mei 2014 (de Richtlijn)

ZW. WAZO. Anders dan de rechtbank beantwoordt de Raad de vraag of de ongeschiktheid van appellante ook op en na 2 juli 2014 nog haar oorzaak vindt in zwangerschap en/of bevalling bevestigend. Bij de beoordeling van de aanspraken op een uitkering op grond van artikel 29a van de ZW hanteert het Uvw de Richtlijn 'Zwangerschap en bevalling als oorzaak van ongeschiktheid voor haar arbeid' van 1 mei 2014 (de Richtlijn). Blijkens een Uitvoeringsbericht SMZ van 10 januari 2020, dat vanaf laatstgenoemde datum als aanhangsel bij de Richtlijn is opgenomen, heeft het Uvw de vraag die de verzekeringsarts bij het beoordelen van het causaal verband tussen zwangerschap of bevalling en ongeschiktheid tot werken moet beantwoorden gewijzigd. De gewijzigde vraag luidt: "Is de oorzaak van de ongeschiktheid tot werken uitsluitend gelegen in andere factoren dan de huidige zwangerschap of de laatste bevalling?". Alleen als deze vraag bevestigend beantwoord kan worden, ontbreekt het causaal verband, aldus de Richtlijn. Uit de reactie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep leidt de Raad af dat de psychische klachten van

appellante weliswaar haar oorsprong vinden in het overlijden van haar moeder in 2015, echter niet uitgesloten is dat de zwangerschap van appellante een van de factoren is geweest die heeft bijgedragen aan het ontstaan en voortduren van die klachten. Daarmee staat niet buiten twijfel dat de oorzaak van de ongeschiktheid tot werken in geval van appellante uitsluitend gelegen is in andere factoren dan de zwangerschap en bevalling. Het standpunt van het Uvw, dat de op 19 november 2018 bij appellante bestaande ongeschiktheid tot werken niet haar oorzaak vindt in zwangerschap en bevalling, wordt dan ook niet gevolgd. Gelet hierop kan in het midden blijven of de bekkenklachten van appellante verband houden met haar zwangerschap en/of bevalling.

[ECLI:NL:CRVB:2022:701](https://ecli.nl/crvb/2022/701)

JnB 2022, 297

MK CRvB, 16-03-2022, (publ. 01-04-2022), 19/5076 WIA, 19/5077 WIA, 20/1598 WIA, 20/455 WIA en 21/878 tot en met 21/881 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:662

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 82 lid 3

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 40

Wet verbetering hybride markt WGA (Wet van 1 juni 2016, Stb. 2016, 221)

Verzamelwet SZW 2019 (Stb. 2018, 424)

WIA. WGA-EIGENRISICODRAGERSCHAP. OVERGANG VAN ONDERNEMING. De tekst van de wet geeft geen expliciete duidelijkheid over de situatie waarin de overgang van de onderneming en de toestemming voor het eigenrisicodragerschap aan de verkrijgende onderneming niet na elkaar, maar tegelijkertijd plaatsvinden. Van belang is de binnen het Uvw bestaande uitvoeringspraktijk om in gevallen waarin beide gebeurtenissen op dezelfde dag plaatsvinden, de voor het achterblijven van de staartlasten benodigde volgtijdelijkheid tussen de gebeurtenissen aan te nemen. De overgang van de onderneming wordt dan geacht als eerste te hebben plaatsgevonden. De door het Uvw gehanteerde uitvoeringspraktijk had ook in dit geval behoren te worden toegepast.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling. [...]

4.9. Het niet meenemen van de publieke staartlasten is volgens de tekst van de wet dus aan de orde als de overgang van de publiek verzekerde onderneming voorafgaat aan het eigenrisicodragerschap van de verkrijgende onderneming. De tekst van de wet geeft geen expliciete duidelijkheid over de situatie waarin de overgang van de onderneming en de toestemming voor het eigenrisicodragerschap aan de verkrijgende onderneming niet na elkaar, maar tegelijkertijd plaatsvinden. Deze duidelijkheid was er te minder voorafgaand aan 23 november 2018, en dus ten tijde van de overgang van [Naam B.V. 2] en [Naam B.V. 3] naar [Naam B.V. 1], toen de woorden "of wordt" nog aan artikel 82, derde lid, aanhef en onder a, waren toegevoegd. Van belang is daarom ook de binnen het Uvw bestaande uitvoeringspraktijk om in gevallen waarin beide gebeurtenissen op dezelfde dag plaatsvinden, de voor het achterblijven van de staartlasten benodigde volgtijdelijkheid tussen de gebeurtenissen aan te nemen. De overgang van de onderneming wordt dan geacht als eerste te hebben plaatsgevonden.

4.10. Niet in geschil is dat de overgang van [Naam B.V. 2] en [Naam B.V. 3] naar [Naam B.V. 1] per 3 januari 2018 een overgang is als bedoeld in artikel 7:662 van het BW. Evenmin in geschil is dat [Naam B.V. 1] tot 1 januari 2018 geen werknemers in dienst had en met het oog op deze overgang

per 1 januari 2018 als nieuwe werkgever het WGA-eigenrisicodragerschap heeft verkregen. Het lijkt daarmee geen twijfel dat materieel sprake is van een in verband met de overgang nieuw verkregen, en voorafgaand aan die overgang dus nog niet feitelijk functionerend eigenrisicodragerschap. De Raad kan daarom niet anders concluderen dan dat de onder 4.9 beschreven, door het Uvw gehanteerde uitvoeringspraktijk ook in dit geval had behoren te worden toegepast. Nu ook in het geval van exacte gelijktijdigheid van de twee hier aan de orde zijnde gebeurtenissen een enigszins rekkelijke uitleg aan de letterlijke tekst van de wet werd en wordt gegeven, valt niet in te zien dat die rekkelijke uitleg in dit geval niet mogelijk was of niet behoefde plaats te vinden. Dat de daadwerkelijke fusie door een samenloop van omstandigheden met een minimaal tijdsverschil van twee dagen na de verkrijging van het eigenrisicodragerschap zijn beslag heeft gekregen, is immers enkel een formeel gebrek en maakt niet dat [Naam B.V. 1] voorafgaand aan de fusie op 3 januari 2018 al op enigerlei wijze als daadwerkelijk bestaande eigenrisicodragers opereerde.

4.11. Het overwogene onder 4.10 wordt niet anders doordat [Naam B.V. 1] de onstane situatie naar moet worden aangenomen had kunnen voorkómen door de fusie anders in te plannen, de Belastingdienst als nieuwe werkgever om een andere ingangsdatum van het eigenrisicodragerschap te vragen, of bezwaar te maken tegen de beschikking waarbij het eigenrisicodragerschap is toegekend per 1 januari 2018. De rechtsvraag die in deze zaak voorligt is niet de vraag of [Naam B.V. 1] in dit verband verwijtbaar heeft gehandeld, maar de vraag of sprake is van een overgang van publieke verzekeringen naar een nieuw, niet eerder bestaand eigenrisicodragerschap. Zoals gezegd beantwoordt de Raad die laatste vraag bevestigend. De beantwoording van die vraag wordt ook niet anders door de ter zitting van de Raad namens het Uvw geuite suggestie dat met de latere fusiedatum dan 1 januari 2018 nog andere, hier verborgen gebleven rechtsgevolgen gemoeid zouden kunnen zijn geweest, die een beletsel zouden kunnen vormen om [Naam B.V. 1] tegemoet te komen. Nog los van het feit dat van dergelijke rechtsgevolgen in het geheel niet is gebleken, staat het gegeven dat in dit geval niet van een al voorafgaand aan de fusie daadwerkelijk en materieel bestaand eigenrisicodragerschap kan worden gesproken, immers los van de eventuele rechtsgevolgen die verder nog uit de fusie voortvloeien.

[ECLI:NL:CRVB:2022:691](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 298

Rechtbank Amsterdam, 18-03-2022 (publ. 05-04-2022), AMS 21/4816

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Participatiewet (Pw) 15, 35

PW. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR ONTRUIMINGS- EN SCHOONMAAKKOSTEN.

De rechtbank is van oordeel dat in redelijkheid niet van eiseres kon worden gevergd dat zij haar hele vermogen inzette om de verhuizings- en ontruimingskosten te betalen. Verweerder heeft op zitting ook gezegd dat hij niet verwacht dat eiseres haar gehele vermogen zou gebruiken. Zij had volgens verweerder echter een lening van €1500,- kunnen afsluiten.

Daarom kwam zij volgens verweerder toch niet in aanmerking voor bijzondere bijstand. Als de rechtbank kijkt naar het budgetplan dat eiseres heeft overgelegd, acht de rechtbank niet

aannemelijk dat er ruimte was om een lening af te lossen en daarmee dat eiseres krediet had kunnen krijgen. Dat betekent dat eiseres ten tijde van het primaire besluit recht had op bijzondere bijstand.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:1769](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 299

MK CRvB, 23-03-2022 (publ. 05-04-2022), 20/516 JW

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Jeugdwet (Jw) 8.1.2

JEUGDWET. MEDEWERKING. Om (meer) duidelijkheid te krijgen over de vraag in hoeverre sprake is van (dreigende) overbelasting bij de moeder, heeft het college de GGD om advies gevraagd. Het college heeft op goede gronden geconcludeerd dat de moeder van appellanten hieraan geen medewerking heeft verleend. Deze medewerking was redelijkerwijs noodzakelijk ter uitvoering van de wet, zodat de moeder van appellante niet heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 8.1.2, derde lid, van de Jw. Door het niet meewerken kan niet worden vastgesteld of er (meer) behoefte is aan jeugdhulp in de periode in geding. Nu in bezwaar niet ten nadele mag worden teruggekomen op besluiten, blijft de hulp zoals die is toegekend, in stand. De Raad verenigt zich met het oordeel van de rechtbank over de gronden van beroep en onderschrijft de overwegingen waarop dat oordeel berust. In wat appellant in hoger beroep naar voren heeft gebracht, heeft de Raad geen reden gevonden om tot een ander oordeel te komen dan waartoe de rechtbank is gekomen. De Raad voegt hier aan toe dat in artikel 8.1.2, derde lid, van de Jw is opgenomen dat de jeugdige en zijn ouders verplicht zijn aan het college desgevraagd de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de Jw. Anders dan appellanten stellen is hier sprake van een algemene medewerkingsverplichting die niet alleen ziet op situaties waarin sprake is van een pgb. Dit volgt ook uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 2013/14, 33 684, nr. 11, blz.17).

[ECLI:NL:CRVB:2022:693](#)

JnB 2022, 300

MK CRvB, 23-03-2022 (publ. 05-04-2022), 20/453 WLZ

Zorgkantoor DSW B.V..

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.6.4

Regeling langdurige zorg (Rlz) 5.16

WLZ. Bij het bestreden besluit heeft het zorgkantoor goedkeuring aan de zorgovereenkomst onthouden, omdat de zorgbeschrijving niet is ondertekend. Gelet op het weergegeven kader en de aan een zorgovereenkomst te stellen eisen bedoeld in artikel 5.16, tweede lid, aanhef en onder a, b en c van de Rlz, was het zorgkantoor niet bevoegd om de goedkeuring om deze reden te onthouden. Een aparte ondertekening van de zorgomschrijving voegt ook niets toe, omdat de wijze waarop de zorgaanbieder voorziet in de behoefte aan zorg van de verzekerde

– de zorgbeschrijving – gelet op het bepaalde in artikel 3.6.4 van het Blz en artikel 5.16, tweede lid, van het Rlz deel dient uit te maken van de ook door de zorgaanbieder ondertekende zorgovereenkomst.

De omstandigheid dat – naar het lijkt om praktische redenen – niet wordt gewerkt met één zorgovereenkomst die alle voorgeschreven elementen bevat, maar met een aparte overeenkomst die wordt geduid als zorgovereenkomst, maar waarin niet is opgenomen de wijze waarop de zorgaanbieder of mantelzorger voorziet in de behoefte aan zorg van de verzekerde en een aparte overeenkomst die de zorgbeschrijving bevat, maakt het vorenstaande niet anders. Een wettelijke grondslag op grond waarvan de niet in het wettelijk systeem voorziene aparte overeenkomst die de zorgbeschrijving bevat moet worden ondertekend, is zoals reeds hiervoor is overwogen niet aanwezig.

Het hoger beroep slaagt. Het zorgkantoor dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:694](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 301

Rechtbank Den Haag, 22-03-2022 (publ. 04-04-2022), SGR 21/308

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. Het gegeven dat iemand op een lijst of in een systeem voorkomt, is onder omstandigheden aan te merken als een persoonsgegeven. Gelet op wat bekend is over het gebruik van de lijsten en systemen door de Belastingdienst kan het i.c. opnemen van eiser op een lijst een waardering van zijn eigenschappen of gedragingen betekenen. Verweerder dient alsnog een zoekslag te verrichten naar de aanwezigheid van persoonsgegevens van eiser in de applicaties en systemen die de Belastingdienst gebruikt of alsnog voldoende te motiveren waarom dit een onevenredige inspanning vraagt.

Verweerder heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat in de Fraude Signalering Voorziening is gezocht en dat de persoonsgegevens van eiser daarin niet zijn aangetroffen.

Besluit waarbij verweerder heeft beslist op het verzoek van eiser om inzage in zijn persoonsgegevens. [...]

1. [...] Verweerder heeft medegedeeld welke gegevens zijn verwerkt in het kader van het woonplaatsonderzoek en dat eiser niet voorkomt in de Fraude Signalering Voorziening (FSV). Verder is er volgens verweerder ten aanzien van het faillissement van [bedrijf] alleen een memo teruggevonden, waarin alleen de naam van eiser is verwerkt. Volgens eiser heeft verweerder onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij niet voorkomt op de FSV en dat er niet meer gegevens zijn verwerkt in de andere systemen van de Belastingdienst.

3. Eiser voert aan dat verweerder opnieuw alleen lijkt te hebben gezocht in de FSV, in plaats van in alle systemen van de Belastingdienst. Dat de Belastingdienst over veel systemen beschikt kan niet aan hem worden tegengeworpen. [...]

5. De rechtbank overweegt dat uit het inzageverzoek van eiser blijkt dat hij vermoedt dat zijn naam op een lijst van de Belastingdienst is terechtgekomen en dat de Belastingdienst daarom een woonplaatsonderzoek is gestart. Met zijn verzoek wil eiser te weten komen in welke applicaties en systemen zijn gegevens zijn verwerkt. De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat het gegeven dat iemand op een lijst of in een systeem voorkomt onder omstandigheden is aan te merken als een persoonsgegeven. Gelet op wat bekend is over het gebruik van de lijsten en systemen door de Belastingdienst kan het opnemen van eiser op een lijst een waardering van zijn eigenschappen of gedragingen betekenen. Verweerder kan dan ook niet volstaan met de verwijzing naar de persoonsgegevens zoals weergegeven in “Mijn Belastingdienst”/ “Mijn Toeslagen”, maar moet ook onderzoeken of eiser in de door de Belastingdienst gebruikte systemen of applicaties is opgenomen. Dat de Belastingdienst in een groot aantal applicaties en systemen gegevens verwerkt, betekent niet dat van verweerder niet mag worden verwacht dat hij in ieder geval probeert te achterhalen in welke applicaties en systemen gegevens van eiser zijn verwerkt. Zonder nadere motivering bestaat er geen grond voor het oordeel dat dit een onevenredige inspanning vraagt van de Belastingdienst en dat eiser zijn verzoek nader zou moeten specificeren.¹ Het bestreden besluit komt daarom wegens strijd met het motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking. Verweerder dient alsnog een zoekslag te verrichten naar de aanwezigheid van persoonsgegevens van eiser in de applicaties en systemen die de Belastingdienst gebruikt of alsnog voldoende te motiveren waarom dit een onevenredige inspanning vraagt. Daarbij merkt de rechtbank op dat de omstandigheid dat er een onderzoek gaande is naar een aantal van de door de Belastingdienst gebruikte systemen zonder nadere motivering onvoldoende is om deze systemen uit te sluiten van de zoekslag.

6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende aannemelijk gemaakt dat in de FSV is gezocht en dat de persoonsgegevens van eiser daarin niet zijn aangetroffen. Op grond van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden gezegd dat verweerder in deze zaak de schermafdrukken moet verstrekken, omdat dat ook in andere zaken is gebeurd. Verweerder heeft toegelicht dat het verstrekken van de schermafdrukken in andere zaken op eigen initiatief van medewerkers gebeurde en niet op basis van beleid. De rechtbank ziet geen reden om aan de juistheid van deze mededeling te twijfelen.

7. Met betrekking tot het woonplaatsonderzoek overweegt de rechtbank dat verweerder zich op het standpunt mocht stellen dat het verstrekken of omschrijven van informatie over de aanleiding voor dit onderzoek op een zodanige wijze inzicht in de werkwijze en handavingsstrategie van de Belastingdienst geeft dat hij de aan hem opgelegde wettelijke taken niet naar behoren kan uitvoeren. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 302

Rechtbank Gelderland, 10-03-2022 (publ. 11-03-2022), AWB 20/5717

Belastingdienst/Toeslagen te Utrecht, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 13b lid 1, lid 2

Verzamelbesluit Toeslagen (Verzamelbesluit)

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. TERUGVORDERING. EVENREDIGHEID. Definitieve vaststelling huur- en zorgtoeslag en terugvordering voorschotten. I.c. wordt het standpunt van verweerder dat de door eiser geschetste omstandigheden niet bijzonder zijn, niet gevolgd. Deze benadering houdt geen deugdelijke motivering in van de beoordeling van de vraag of de nadelige gevolgen van de terugvordering in de specifieke situatie van eiser onevenredig zwaar zijn in verhouding met het doel dat met de terugvordering wordt gediend. Evenmin geeft verweerder hiermee invulling aan de hem ter beschikking staande mogelijkheid om maatwerk toe te passen in individuele gevallen, waarbij het Verzamelbesluit kennelijk ten onrechte beperkend werkt Verwijzing naar ABRS 23-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3536](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft verweerder de zorg- en huurtoeslag voor eiser over 2019 definitief vastgesteld op respectievelijk € 941 en € 0 en de teveel ontvangen voorschotten van eiser teruggevorderd.

[...] Heeft verweerder het recht op zorg- en huurtoeslag mogen herzien?

4. [...] Omdat de definitieve vaststelling van de zorg- en huurtoeslag lager is dan de bedragen die aan voorschotten zijn verstrekt, leidt dit tot een terug te vorderen bedrag. Verweerder is dus op zichzelf bevoegd om de teveel ontvangen huur- en zorgtoeslag van eiser terug te vorderen. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit aspect van een zeer geringe overschrijding echter wel worden meegewogen bij de beoordeling van de evenredigheid van de terugvordering en – in relatie daarmee – de proportionaliteit van de gevolgen van de terugvordering in het individuele geval van eiser, zoals ter zitting geschetst.

Vordert verweerder in redelijkheid een bedrag van € 1.784 van eiser terug?

[...] 6. Verweerder heeft met de motivering in het verweerschrift alsnog met toepassing van het Verzamelbesluit Toeslagen² (hierna: het Verzamelbesluit) de belangen van eiser afgewogen. [...]

7. De rechtbank overweegt dat verweerder deugdelijk moet motiveren of de door eiser aangevoerde omstandigheden zijn aan te merken als bijzondere omstandigheden die na een belangenafweging kunnen leiden tot matiging of afzien van de terugvordering. Dat volgens het Verzamelbesluit de financiële situatie in het algemeen niet leidt tot een matiging van de terugvordering en dat men in dat geval om een persoonlijke betalingsregeling kan verzoeken laat onverlet dat er bijkomende omstandigheden kunnen zijn die matiging of afzien van de terugvordering rechtvaardigen. De formulering ‘in het algemeen’ laat dit immers toe. In het Verzamelbesluit is hierbij bovendien vermeld dat de daarin opgenomen opsomming van bijzondere omstandigheden niet limitatief is en dat deze op basis van ervaringen uit de praktijk kan worden aangevuld. Verder is daarin vermeld dat er afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval bij de aanwezigheid van aanvullende omstandigheden die – op zichzelf of in samenhang – wel zijn aan te merken als bijzondere omstandigheden, er na een belangenafweging toch reden kan zijn de terugvordering te matigen.

7.1. De rechtbank volgt verweerder, mede gezien de door eiser ter zitting uitgebreid geschetste omstandigheden, niet in het standpunt dat van specifieke en aanvullende omstandigheden in dit geval geen sprake is. Eiser heeft ter zitting naar voren gebracht dat hij in het berekeningsjaar 2019 geconfronteerd werd met een problematische schuldensituatie na het vrij plotselinge overlijden van zijn partner in 2018. Omdat eiser zich verantwoordelijk achtte voor zijn twee stiefdochters, heeft hij hun schulden op zich genomen. Bovendien heeft hij zich financieel verantwoordelijk geacht voor de – in de woorden van eiser – financiële puinhoop die zijn partner had achtergelaten en die geheel of gedeeltelijk door haar (hem lange tijd onbekende) ziekte is veroorzaakt. Eiser lijdt zelf verder aan

een chronische ziekte en ontvangt een uitkering ingevolge de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA).

Door zijn ziekte en de zorgelijke financiële situatie verergeren zijn gezondheidsklachten.

De ziektekosten die hij heeft gehad, kon hij bij de aangifte inkomstenbelasting niet aftrekken. Had dit wel gekund, dan was het inkomen hoogstwaarschijnlijk lager geweest en was hij niet met een terugvordering geconfronteerd. Verder is zijn inkomen net te hoog om voor speciale vergoedingen van gemeentewege in aanmerking te komen. Daar komt bij dat de inkomensoverschrijding slechts € 79 bedraagt, terwijl de gevolgen van de terugvordering voor hem onevenredig zwaar zullen zijn (namelijk € 1.784), waarbij eiser vreest weer in een schuldenproblematiek te belanden, zoals in 2019.

7.2. Het ter zitting ingenomen standpunt van verweerder dat de door eiser geschetste omstandigheden niet bijzonder zijn, aangezien deze ook bij andere mensen voorkomen, volgt de rechtbank niet. Deze benadering houdt geen deugdelijke motivering in van de beoordeling van de vraag of de nadelige gevolgen van de terugvordering in de specifieke situatie van eiser onevenredig zwaar zijn in verhouding met het doel dat met de terugvordering wordt gediend, zoals bepaald in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Evenmin geeft verweerder hiermee invulling aan de hem ter beschikking staande mogelijkheid om maatwerk toe te passen in individuele gevallen, waarbij het Verzamelbesluit kennelijk ten onrechte beperkend werkt.³

Dat verweerder deze specifieke omstandigheden niet heeft gewogen, blijkt overigens ook uit het feit dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat de omstandigheden (in deze aard en mate) hem onbekend waren.

[...] 7.4. Verweerder moet op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Awb de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen en onder bijzondere omstandigheden van terugvordering afzien of het terug te vorderen bedrag matigen. Op grond van artikel 13b, tweede lid, Awb mogen de nadelige gevolgen van het terugvorderingsbesluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. De rechtbank oordeelt dat dit in deze specifieke situatie leidt tot de conclusie dat de terugvordering beperkt had moeten worden tot het bedrag van de overschrijding van het normbedrag, zijnde een bedrag van € 79. Een terugvordering van € 79 acht de rechtbank evenredig, gegeven alle omstandigheden van de zaak en de persoon van eiser. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2022:1259](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentelijk monument

JnB 2022, 303

ABRS, 06-04-2022, 202104784/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Erfgoedverordening Amsterdam 1, 3, 28

Verordening op de Commissie voor Welstand en Monumenten Amsterdam 2013 1, 2

Verordening op de Commissie Ruimtelijke Kwaliteit 2017 1, 2, 14

GEMEENTELIJK MONUMENT. Aanwijzing oude woonhuis van Etty Hillesum als beschermd gemeentelijk monument. Het college heeft beoordelingsruimte bij het bepalen van de monumentale waarde van een onroerende zaak. De bestuursrechter toetst of het college geen onredelijk gebruik heeft gemaakt van die beoordelingsruimte. Bij het beantwoorden van de

vraag, of een als monumentwaardig beoordeelde onroerende zaak als beschermd gemeentelijk monument moet worden aangewezen, heeft het college beleidsruimte en moet hij de betrokken belangen afwegen. De bestuursrechter beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of de nadelige gevolgen van de aanwijzing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de aanwijzing te dienen doelen.

I.c. heeft het college, gelet op het advies van de CRK [Red: Commissie Ruimtelijke Kwaliteit], voldoende in kaart gebracht dat de monumentale waarde van het pand zodanig is dat het voor aanwijzing als gemeentelijk monument in aanmerking komt en heeft het college aan het belang van aanwijzing een zwaarder gewicht mogen toekennen dan aan de met de aanwijzing gepaard gaande nadelige gevolgen van [appellante].

[ECLI:NL:RVS:2022:998](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB 2022, 304

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-03-2022, (publ. 1-4-2022), UTR 21/3856

Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Gezondheidswet 44 lid 1

GEZONDHEIDSWET. OPENBAARMAKING INSPECTIERAPPORT. EVENREDIGHEID.

Openbaarmaking inspectierapport over de Stamcelbank. Verwijzing naar ABRS 2-9-2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:2089](#) voor het toetsingskader.

In deze zaak is geen ruimte voor toepassing van het evenredigheidsbeginsel. De wetgever heeft welbewust een gemotiveerde keuze gemaakt dat er in deze situatie openbaarmaking moet volgen. Bij deze keuze zijn diverse aspecten afgewogen, waaronder de reputatieschade, de volksgezondheid en transparantie. De huidige stand in de rechtsontwikkeling is (gezien ook de conclusie van Wattel en Widdershoven) dat de rechter uiteindelijk ook de evenredigheid in concreto moet verzekeren. Hierbij is echter nog geen definitieve duidelijkheid over een casus als deze, waarbij het bestuursorgaan een gebonden bevoegdheid heeft op basis van een wet in formele zin. Het zou daarom ver gaan als de rechter daar in deze casus wat aan zou doen.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1010](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 305

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 25-03-2022 (publ. 05-04-2022), 22/443 en 22/444

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wegenverkeerswet 1994 132 lid 1, lid 2

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 9

WEGENVERKEERSWET 1994. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. EMA. MEDEWERKING. EVENREDIGHEID. Bij de beoordeling of sprake is van een geldige reden voor verhindering geldt voor verweerder het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4 van de Awb. I.c. worden de nadelige gevolgen van de door verweerder genomen besluiten onevenredig geacht in verhouding tot het te dienen doel van de ongeldigverklaring.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder het rijbewijs van verzoeker ongeldig verklaard vanaf 22 oktober 2021.

[...] 2. Verzoeker is een Educatieve Maatregel Alcohol en verkeer (EMA) opgelegd. Op grond van artikel 132, eerste en tweede lid, van de Wegenverkeerswet 1994 is verzoeker verplicht medewerking te verlenen aan de opgelegde EMA en besluit verweerder onverwijld tot ongeldigverklaring van het rijbewijs als verzoeker niet de vereiste medewerking verleend aan de opgelegde EMA. Bij ministeriële regeling wordt vastgesteld in welke gevallen sprake is van het niet verlenen van medewerking. Hieraan is uitvoering gegeven in artikel 9 van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (de Regeling). Op grond van artikel 9, aanhef en onder c, van de Regeling wordt de vereiste medewerking niet verleend indien verzoeker niet of niet binnen de door het CBR gestelde termijn meewerkt aan de educatieve maatregel zonder dat daarvoor naar het oordeel van het CBR een geldige reden van verhindering is opgegeven.

[...] 6.1 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter treffen de beroepsgronden doel.

Bij de beoordeling of sprake is van een geldige reden voor verhindering geldt voor verweerder gelet op de (in de woorden van verweerder) heftige consequentie van ongeldigverklaring van het rijbewijs het evenredigheidsbeginsel van artikel 3:4 van de Awb.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is daarbij allereerst van belang dat verzoeker gelet op de door hem naar voren gebrachte omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt dat geen sprake is van het opzettelijk niet verlenen van medewerking aan de opgelegde EMA. Verzoeker heeft, gesteund door het betoog van zijn moeder ter zitting, aannemelijk gemaakt dat hij na het ontdekken van de verkeerde notering van de datum van het nagesprek direct contact heeft opgenomen met verweerder. Verder acht de voorzieningenrechter aannemelijk dat verzoeker toen nog niet op de hoogte was van de door verweerder genomen besluit tot ongeldigverklaring.

Tegenover het belang van verweerder bij voltooiing van de EMA met alleen nog het hebben van een nagesprek staat het belang van verzoeker die (1) drie eerdere verplichte cursusdagen binnen de EMA wel heeft gevolgd; (2) pas weer een geldig rijbewijs kan krijgen als hij betaalt voor en meewerkt aan een nieuwe EMA terwijl zoals ter zitting is gebleken onbekend is wanneer verzoeker deze nieuwe EMA kan volgen; (3) al zes maanden geen rijbewijs heeft en (4) een geldig rijbewijs nodig heeft voor zijn werk als pizzabezorger bij [bedrijf] zoals blijkt uit de in beroep overgelegde werkgeversverklaring. De voorzieningenrechter acht de nadelige gevolgen van de door verweerder genomen besluiten onevenredig in verhouding tot het te dienen doel van de ongeldigverklaring.

6.2 Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:2887](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB 2022, 306

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 17-03-2022 (publ. 07-04-2022), AWB 22/273

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wet Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20, 5.19

Beleidsregel Wet Bibob gemeente Enschede 2019 1.3, 2.1, 8.1

WET BIBOB. OMGEVINGSVERGUNNINGEN. INTREKKING. EVENREDIGHEID. Intrekking omgevingsvergunningen naar aanleiding van het desgevraagd verkregen advies van het Landelijk Bureau Bibob. Vastgesteld wordt dat de wet niet voorschrijft dat omgevingsvergunningen in een situatie als de onderhavige dwingendrechtelijk moeten worden geweigerd of ingetrokken. Het primaire besluit stoelt dan ook op verweerdens Beleidsregel Wet Bibob gemeente Enschede 2019 (verder: Bibob-beleid), waaraan verweerder zichzelf gehouden acht. Naar voorlopig oordeel heeft verweerder in het primaire besluit bij de toepassing van deze beleidsbepaling vooralsnog onvoldoende gemotiveerd waarom het belang bij intrekking van de verleende vergunningen zwaarder moet wegen dan de belangen van verzoekster bij het kunnen voortzetten van haar bedrijfsactiviteiten met alle gevolgen van dien en waarom verweerder niet heeft kunnen volstaan met een lichtere maatregel. Zoals aangegeven geeft het Bibob beleid daartoe de mogelijkheid. Het primaire besluit zal niet zonder nadere beoordeling van de evenredigheid en verbetering van de motivering, in stand kunnen blijven. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), [ECLI:NL:RBOVE:2022:754](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 307

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 01-04-2022 (publ. 04-04-2022), AWB 20/8328
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.22

REGULIER. Middelenvereiste. De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de systematiek van de Wajong en de specifieke omstandigheden van referente nader onderzoek had moeten verrichten naar de vraag of referente, hoewel dit nog niet door UWV is vastgesteld in een besluit, toch moet worden geacht blijvend en volledig arbeidsongeschikt te zijn.

4.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de systematiek van de Wajong en de specifieke omstandigheden van referente nader onderzoek had moeten verrichten naar de vraag of referente, hoewel dit nog niet door UWV is vastgesteld in een besluit, toch moet worden geacht blijvend en volledig arbeidsongeschikt te zijn.

De rechtbank verwijst ter onderbouwing van dit oordeel naar de uitspraak van de Afdeling van 17 oktober 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3407](#)), met name de rechtsoverwegingen 7, tweede alinea en volgende en rechtsoverweging 7.1. Daaruit volgt dat de Wet Wajong een andere systematiek kent dan de Wet WIA en dat ook jonggehandicapten die volledig arbeidsongeschikt zijn en een duurzame

medische beperking hebben, (nog) niet duurzaam en volledige arbeidsongeschikt worden verklaard maar de werkregeling instromen als het UWV (nog) perspectief op ontwikkeling van (enig) arbeidsvermogen ziet. Dat sluit echter niet uit dat de jonggehandicapte redelijkerwijs geen loonvormende arbeid zal kunnen gaan verrichten. De werkregeling heeft voor de jonggehandicapte als voordeel dat deze inkomens- en arbeidsondersteuning ontvangt. Referente zou rechtsmiddelen kunnen aanwenden om door het UWV alsnog als duurzaam en volledig arbeidsongeschikt te worden aangemerkt en zo gezinshereniging mogelijk te maken maar de Afdeling is van oordeel dat verweerder dit niet van een referente kan verlangen omdat zij daardoor haar recht op arbeidsondersteuning zou verliezen.

4.3 Verweerder had dus nader onderzoek moeten verrichten naar de specifieke omstandigheden van referente, waaronder de reële kans op arbeidsparticipatie binnen een redelijke termijn. Het lag daarbij in de rede daarover bij het UWV informatie in te winnen.

Vervolgens had verweerder een zorgvuldig en voldoende gemotiveerd besluit over toepassing van artikel 4:84 van de Awb kunnen nemen. Dat verweerder, zoals hij heeft betoogd, bij referente een perspectief ziet op ontwikkeling van arbeidsvermogen doet hieraan niet af nu dit, gezien ook hetgeen hiervoor onder 4.2 is overwogen, niet uitsluit dat referente redelijkerwijs geen loonvormende arbeid zal kunnen gaan verrichten.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2655](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2022, 308

MK ABRS, 31-03-2022, 202103450/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 10, 11, 12 lid 2

MVV. GEZINSHERENIGING. Hoewel de nu voorliggende zaak geen nareiszaak is, is wat in de uitspraak van 26 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:245](#), is overwogen over het beoordelingskader en de beschikbaarheid van Eritrese documenten hier ook relevant.

1. De vreemdelingen stellen de Eritrese nationaliteit te hebben. Zij beogen verblijf bij referent, hun meerderjarige zoon respectievelijk broer. Referent is in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en heeft in 2017 twee mvv-aanvragen in het kader van nareis ingediend. De staatssecretaris heeft die aanvragen afgewezen en tegen die afwijzingen is destijds geen bezwaar gemaakt.

In 2019 heeft referent vervolgens twee reguliere mvv-aanvragen ingediend voor gezinshereniging met de vreemdelingen. Ter onderbouwing van de gezinsband met referent hebben de vreemdelingen onder andere registratiekaarten van de Administration for Refugee & Returnee Affairs (hierna: ARRA) en doopakten overgelegd. [...]

Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris de door de vreemdelingen overgelegde documenten op de juiste manier heeft beoordeeld.

2. In de uitspraak van 26 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:245](#), heeft de Afdeling het beoordelingskader in nareiszaken uiteengezet en genuanceerd. De kern van het beoordelingskader dat in die uitspraak is opgenomen is dat de staatssecretaris alle documenten - ongeacht hun aard of status - in onderlinge samenhang bij zijn beoordeling moet betrekken, ongeacht of er bewijsnood

bestaat. Wel mag de staatssecretaris - gemotiveerd - aan de overgelegde documenten een verschillende bewijswaarde toekennen en belang hechten aan verklaringen die een vreemdeling voor het ontbreken van documenten heeft gegeven.

Hoewel de nu voorliggende zaak geen nareiszaak is, is wat in die uitspraak is overwogen over het beoordelingskader en de beschikbaarheid van Eritrese documenten hier ook relevant. De Gezinssherenigingsrichtlijn is namelijk van toepassing op referent en hij is in het bezit van de vluchtelingenstatus. Daardoor moet de staatssecretaris ook in de huidige reguliere procedure invulling geven aan de gunstiger voorwaarden van de Gezinssherenigingsrichtlijn zoals bepaald in de artikelen 10, 11 en 12, tweede lid, voor zover in dit geval van toepassing. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:982](#), onder 10.4. De staatssecretaris moet daarom ook in dit geval al het geleverde bewijs in onderlinge samenhang bezien, rekening houden met alle relevante elementen en ervoor zorgen dat de eisen die hij aan het bewijs stelt evenredig zijn aan die elementen. Ook moet de staatssecretaris kenbaar gemotiveerd beoordelen of de vreemdelingen het voordeel van de twijfel verdienen. Bovendien moet de staatssecretaris bij zijn beoordeling rekening houden met de informatie in het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van november 2020 over de beschikbaarheid van Eritrese documenten en wat de Afdeling hierover in haar uitspraak van 26 januari 2022 heeft overwogen.

[ECLI:NL:RVS:2022:969](#)

JnB 2022, 309

MK ABRS, 06-04-2022, 202103703/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vw 2000 29 lid 2 c

MVV. De staatssecretaris heeft de opvolgende aanvraag in het kader van nareis terecht afgewezen omdat referent op het moment van indiening van de opvolgende mvv-aanvraag meerderjarig is. De rechtbank heeft de rechtspraak van de Afdeling over de verschoonbaarheid van overschrijding van de driemaandentermijn bij een eerste mvv-aanvraag in het kader van nareis ten onrechte analoog van toepassing geacht.

1. De vreemdelingen hebben de Eritrese nationaliteit. Zij beogen verblijf bij referent, hun gestelde zoon en broer, die in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ten tijde van de eerste aanvragen was referent minderjarig. De staatssecretaris heeft deze aanvragen afgewezen, omdat de gestelde ouders hun identiteit en familierechtelijke relatie met referent niet hebben aangetoond met documenten, en geen goede verklaring hebben gegeven voor het ontbreken daarvan. Referent heeft op 3 januari 2019 opvolgende aanvragen ingediend; voor zijn ouders in het kader van nareis, en voor zijn gestelde broers en zussen op grond van artikel 8 van het EVRM. De staatssecretaris heeft deze aanvragen afgewezen, omdat referent op 1 januari 2019 meerderjarig is geworden. Daarom voldoet hij niet aan artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Ook bestaat er volgens de staatssecretaris geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen referent, die meerderjarig is, en zijn minderjarige broers en zussen, zoals vereist bij een aanvraag in het kader van artikel 8 van het EVRM. De kern van de zaak is wat in dit geval het gevolg moet zijn van het feit dat referent op het moment dat de aanvragen werden ingediend net meerderjarig was.

2. De rechtbank heeft de rechtspraak van de Afdeling over de verschoonbaarheid van overschrijding van de driemaandentermijn bij een eerste mvv-aanvraag in het kader van nareis analoog van toepassing geacht. [...]

3. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank de onder 2 bedoelde rechtspraak ten onrechte analoog van toepassing heeft geacht en dat een verschoonbaarheidsbeoordeling van een termijnoverschrijding voor een opvolgende mvv-aanvraag in het kader van nareis niet past binnen het beoordelingskader van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Een belangrijk verschil met de uitspraken van de Afdeling waar de rechtbank haar oordeel op heeft gebaseerd, is dat het in deze zaak gaat om een opvolgende aanvraag in plaats van een eerste aanvraag. Voor het indienen van een eerste aanvraag geldt immers dat een referent dat moet doen binnen drie maanden na verlening van zijn verblijfsvergunning asiel. Het veiligstellen van de driemaandentermijn werkt door naar eventuele opvolgende aanvragen, in die zin dat de staatssecretaris niet meer tegenwerpt dat een referent die opvolgende aanvraag niet binnen de driemaandentermijn heeft ingediend. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 5 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3697](#), onder 7.1. Vervolgens rijst de vraag of een referent voldoet aan de vereisten voor nareis, waaronder het vereiste dat hij minderjarig is. Bij een opvolgende aanvraag geldt alleen dat een referent die moet indienen vóórdat hij meerderjarig wordt. Er is geen verdere limiet aan verbonden.

3.1 Uit punt 44 van het arrest B.M.M. e.a. volgt dat de datum van indiening van het verzoek om gezinshereniging het uitgangspunt is voor het antwoord op de vraag of een referent voldoet aan het leeftijdsvereiste. Uit de hiervoor genoemde uitspraak van 23 november 2020, onder 6.5, volgt dat een referent die tussen zijn eerste en opvolgende mvv-aanvraag in het kader van nareis meerderjarig is geworden een reguliere gezinsherenigingsaanvraag kan indienen en geen beroep meer kan doen op hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn, in het bijzonder op artikel 10, derde lid. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:980](#), onder 9 t/m 10. De nareisprocedure is immers bedoeld om op eenvoudige wijze vast te stellen welke leden van het kerngezin in aanmerking komen voor gezinshereniging. Eventuele bijzondere omstandigheden die ten tijde van de aanvraag gelden, zoals het meerderjarig worden van een referent, moet de staatssecretaris betrekken in de reguliere gezinsherenigingsprocedure. Daarvoor verwijst de Afdeling dan weer naar haar uitspraak van 23 november 2020, onder 6.5. Om geen afbreuk te doen aan doel en nuttig effect van de Gezinsherenigingsrichtlijn, moet de staatssecretaris bij de beoordeling van zo'n reguliere aanvraag rekening houden met de voorgeschiedenis van die aanvankelijk alleenstaande minderjarige referent. Dit gaat in het bijzonder om de leeftijd en vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus van die referent, de behandelduur van de eerste mvv-aanvraag en de redenen waarom de staatssecretaris die aanvraag niet heeft gehonoreerd. [...]

3.3 De staatssecretaris heeft de opvolgende aanvraag van 3 januari 2019 terecht beoordeeld aan de hand van de op dat moment geldende omstandigheden. Een van die omstandigheden is dat referent op 1 januari 2019 meerderjarig is geworden. Hierdoor valt referent, gelet op de uitspraak van 23 november 2020, onder 6.3, niet meer onder artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Referent had dus ook voor zijn gestelde ouders een mvv-aanvraag in het kader van artikel 8 van het EVRM moeten indienen.

[ECLI:NL:RVS:2022:995](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 310

MK ABRS, 05-04-2022, 202101901/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Het is onvoldoende duidelijk welke betekenis toekomt aan het begrip 'verhoogde aandacht' en welke gevolgen het begrip heeft voor de beoordeling van asielaanvragen van vreemdelingen die behoren tot een groep waarvoor die verhoogde aandacht wordt gevraagd. De staatssecretaris zal moeten bezien of hij het begrip 'verhoogde aandacht' wil handhaven en daaraan een meer substantiële invulling wil geven.

1.2. In deze uitspraak gaat de Afdeling in op de invulling die de staatssecretaris geeft aan het begrip 'verhoogde aandacht' en de gevolgen die het begrip heeft voor de beoordeling van asielaanvragen van vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land dat is aangemerkt als veilig land van herkomst met verhoogde aandacht voor de groep waartoe zij behoren. [...]

7.1. Het standpunt van de staatssecretaris dat het vragen van verhoogde aandacht voor een bepaalde groep niet leidt tot een ander beoordelingskader, strookt niet met zijn uitleg in de voornemens die in de besluiten zijn ingelast. Daarin heeft de staatssecretaris ter onderbouwing van zijn motivering over de verhoogde aandacht weliswaar eerst gewezen op de hiervoor onder 6.2 genoemde uitspraak van 22 december 2017, maar heeft hij zich vervolgens op het standpunt gesteld dat de verhoogde aandacht tot uitdrukking komt in de samenwerkingsplicht en de bewijslast van de vreemdeling. Ook heeft hij erop gewezen dat hij zelf actief onderzoek gaat doen als, bij een land als Georgië, een vreemdeling stelt lhbti te zijn. Dat doet hij onder meer door tijdens het gehoor door te vragen. Dat standpunt heeft de staatssecretaris ook in andere zaken ingenomen.

7.2. Deze uiteenlopende toelichtingen van de staatssecretaris over zijn invulling van het begrip 'verhoogde aandacht' leiden tot onduidelijkheid in de rechtspraak. Ook de vreemdelingen in deze zaak verkeren in de veronderstelling dat de staatssecretaris in zaken waarin dat begrip aan de orde is op het punt van samenwerking, de zwaarte van de bewijslast van de vreemdeling en de plicht tot eigen onderzoek een meer kritische houding aanneemt. De staatssecretaris komt in antwoord op de schriftelijke vragen en op de zitting bij de Afdeling terug van dit eerder ingenomen standpunt en neemt nu opnieuw het standpunt in dat de verhoogde aandacht slechts een signaal is naar de hoor- en beslismedewerker dat extra oplettendheid is vereist en dat dit geen gevolgen heeft voor het beoordelingskader. Hij geeft dus geen gevolg aan de aanvullende eisen waarvan hij eerder, ook in de richting van de vreemdelingen in deze zaak, aangaf die wel aan zijn beoordeling te stellen. Het standpunt van de staatssecretaris verdraagt zich evenmin met het beeld dat hij met het begrip 'verhoogde aandacht' schetst richting de buitenwereld en de verwachtingen die hij daarmee wekt als het gaat om zijn beoordeling van asielaanvragen.

7.3. De Afdeling is anders dan voorheen van oordeel dat onvoldoende duidelijk is welke betekenis toekomt aan het begrip 'verhoogde aandacht' en welke gevolgen het begrip heeft voor de beoordeling van asielaanvragen van vreemdelingen die behoren tot een groep waarvoor die verhoogde aandacht wordt gevraagd. De staatssecretaris is er niet in geslaagd die onduidelijkheid weg te nemen. De rechtbank heeft dit ten onrechte anders beoordeeld.

7.4. De grief slaagt.

Wat betekent het oordeel van de Afdeling?

8. Wat hiervoor onder 7 tot en met 7.3 is overwogen, betekent dat de staatssecretaris zal moeten bezien of hij het begrip 'verhoogde aandacht' wil handhaven en daaraan een meer substantiële invulling wil geven.

8.1. Als de staatssecretaris die vraag bevestigend beantwoordt, dan zal hij inzichtelijk moeten maken wat dit concreet betekent voor de beoordeling van asielaanvragen van vreemdelingen die behoren tot een groep waarvoor hij verhoogde aandacht vraagt, zodat dit voor vreemdelingen kenbaar is en door de bestuursrechter te toetsen is.

8.2. Als de staatssecretaris de onder 8 bedoelde vraag ontkennend beantwoordt, dan zal hij aan de hand van landeninformatie moeten beoordelen of de aanwijzing van Georgië als veilig land van herkomst ook onverkort geldt voor lhbt'i's of dat lhbt'i's van die aanwijzing moeten worden uitgezonderd.

[ECLI:NL:RVS:2022:985](#)

JnB 2022, 311

Rechtbank Den Haag, 28-03-2022 (publ. 04-04-2022), NL21.9552

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15c

ASIEL. In Zuid-Soedan is op dit moment geen sprake van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Zuid-Soedan enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld.

10. Eiseres stelt onder verwijzing naar verschillende rapporten dat in Zuid-Soedan sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn (hierna: artikel 15c), waardoor zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade. [...]

11. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Soedan aanleiding geeft tot ernstige zorgen, maar dat er op dit moment geen aanleiding is om een situatie als bedoeld in artikel 15c aan te nemen. [...]

12. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat er in Zuid-Soedan op dit moment geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Zuid-Soedan enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

13. Uit verschillende door partijen aangehaalde rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Soedan aanleiding geeft tot ernstige zorgen en dat er in het jaar 2020 sprake was van een zorgelijke gewelds piek. Echter, uit het rapport van UNMISS, waarnaar beide partijen verwijzen, blijkt dat in de eerste helft van het jaar 2021 het aantal gerapporteerde incidenten (513) en burgerslachtoffers (1859) ten opzichte van het jaar 2020 met respectievelijk 26 % en 52 % is afgenomen. Zo zijn er in de eerste helft van het jaar 2021 1042 personen gedood en zijn 66 personen slachtoffer geworden van seksueel geweld. Hoewel het geweldsniveau in de eerste helft van 2021 fluctueerde, was er ten opzichte van het geweldsniveau in 2020 dan ook sprake van een sterke afname van het geweld. Deze cijfers, afgezet tegen het inwoneraantal van Zuid-Soedan, dat wordt geschat op 11,5 miljoen, duiden daarom niet op een situatie als bedoeld in artikel 15c. De door eiseres aangehaalde recentere informatie schetst, zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, geen wezenlijk ander beeld van de in het rapport van UNMISS geschetste algemene veiligheidssituatie in Zuid-Soedan en leidt daarom niet tot een ander oordeel. [...]

14. Hoewel ook de berichten over de humanitaire situatie zorgelijk zijn, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat, gezien het afnemende geweld in 2021, ook de toegang tot humanitaire hulp zal verbeteren. Daarbij heeft verweerder kunnen betrekken dat er in 2020 in Zuid-Soedan op 6.586 plekken niet-gouvernementele organisaties (hierna: ngo's) actief waren, dat in 2020 het land 907 miljoen dollar voor humanitaire hulp heeft gekregen en dat ook Nederland in 2020 ontwikkelingshulp heeft geboden aan Zuid-Soedan. Ook in de humanitaire situatie heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien voor het aannemen van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15c.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2737](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 312

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-04-2022 (publ. 05-04-2022),

NL21.11598, NL21.11605, NL21.11608

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU 11, 14

Handvest van de grondrechten van de EU 1, 4

KWALIFICATIERICHTLIJN. Griekse statushouders waarvan verweerder niet kan vergen om zich naar Griekenland te begeven om daar hun rechten te effectueren. De rechtbank stelt vast dat het Vluchtelingenverdrag en het Unierecht niet voorzien in regels en te volgen procedures als een Verdragsluitende partij en/of lidstaat van de Unie na erkenning van vluchtelingstatus en verlening van de vluchtelingenstatus niet wil en/of kan voldoen aan zijn verplichtingen jegens de statushouder en de statushouder daardoor in een met artikel 4 Handvest-strijdige situatie geraakt. Het Unierecht dient daarom nader te worden uitgelegd.

18. De rechtbank overweegt dat de kern van het onderhavige geding de vraag is hoe verweerder moet omgaan met asielaanvragen van Griekse statushouders indien hij van hen niet kan vergen om zich naar Griekenland te begeven om daar hun rechten te effectueren.

19. De rechtbank komt in deze uitspraak tot de conclusie dat het Vluchtelingenverdrag en het Unierecht niet voorzien in de situatie dat een Verdragsluitende partij, tevens lidstaat van de Unie, niet wil en/of kan voldoen aan zijn Verdragsrechtelijke en Unierechtelijke verplichtingen jegens de statushouder. Gelet op de ratio en strekking van de vluchtelingrechtelijke bescherming waarbij de beschermingsbehoefte centraal staat en daarom uitgangspunt dient te zijn bij de beoordeling van de rechtsvragen in dit geding, betekent dit naar het oordeel van de rechtbank -tenminste- dat *indien de vluchtelingenstatus voortduurt* omdat deze niet is ingetrokken, is beëindigd of beslist is deze niet te verlengen, de lidstaat waar de statushouder een verzoek om internationale bescherming indient omdat de statusverlenende lidstaat in gebreke is, gehouden is deze status te erkennen en de statushouder in staat te stellen zijn rechten als statushouder op zijn grondgebied te effectueren. Dit betekent dat verweerder de asielaanvragen van eisers niet opnieuw en na Griekenland inhoudelijk had moeten beoordelen als ware het eerste asielaanvragen op het grondgebied van de Unie. Verweerder had zich namelijk -kenbaar- rekenschap moeten geven van het feit dat een andere Verdragsluitende partij, die tevens lidstaat is van de Unie (in dit geval Griekenland) reeds eerder de asielaanvragen van eisers heeft beoordeeld en dat deze lidstaat bij de statusdeterminatie aan hen de vluchtelingenstatus heeft toegekend. De rechtbank ziet in dit soort situaties slechts twee opties.

Verweerder neemt ofwel de aan eisers door Griekenland verleende vluchtelingenstatus, inclusief de daarbij behorende verplichtingen voor de autoriteiten en rechten voor de statushouder, over omdat die status al is gedetermineerd óf onderzoekt of er aanleiding bestaat om de door de andere lidstaat verleende status te beëindigen, in te trekken of niet te verlengen. De rechtbank is dus van oordeel dat in zaken waarin statushouders vanwege een 4 Handvest -risico niet kunnen worden opgedragen om zicht te begeven naar de lidstaat die internationale bescherming heeft verleend, een ander toetsingskader dient te worden gehanteerd dan verweerder in deze zaken heeft gebruikt. [...]

21. Er is geen Unierechtelijke bepaling waarin een plicht tot overname van de vluchtelingenstatus inclusief de verplichtingen en rechten is geregeld en er is geen Unierechtelijke bepaling waarin een expliciet verbod is opgenomen voor een andere dan de statusverlenende lidstaat om tot beëindiging, intrekking of niet verlenging te beslissen. Dit betekent echter niet dat de lidstaat waar een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend een door een andere lidstaat verleende erkenning als vluchteling en verlening van de vluchtelingenstatus zonder enige motivering buiten beschouwing kan laten en de verzoeken kan behandelen als ware het eerste verzoeken op het grondgebied van de Unie. Het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag en dient indachtig het Vluchtelingenverdrag te worden uitgelegd en toegepast. Elke andere uitleg van het Unierecht dan een uitleg die strekt tot de verplichting voor alle lidstaten tot het respecteren van de erkenning van het vluchtelingschap en de verlening van de vluchtelingenstatus door een andere lidstaat doet afbreuk aan de ratio en strekking van vluchtelingrechtelijke bescherming en doet afbreuk aan het GEAS. Het kan niet zo zijn dat een erkende vluchteling aan wie een vluchtelingenstatus is verleend en die zich in de statusverlenende lidstaat in een met artikel 4 Handvest-strijdige situatie bevindt voor de keuze komt te staan om ofwel in die situatie te blijven, ofwel zich naar een andere lidstaat te begeven en daarmee in wezen afstand te doen van zijn erkenning en status omdat de andere lidstaat deze, behoudens indien wordt overgegaan tot beëindiging, intrekking en of niet verlenging, niet als vaststaand hoeft aan te nemen. Indien de statusverlenende lidstaat niet in staat is en/of niet bereid is om aan zijn verplichtingen jegens de statushouder te voldoen, is het aan de andere lidstaten van de Unie om de verplichtingen van die lidstaat jegens de statushouder na te komen en daarmee vluchtelingrechtelijke bescherming te verlenen en de daaraan te ontleen rechten te garanderen en te waarborgen. De lidstaat die op grond van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en een derdelander erkent als vluchteling en een status verleent, gaat daarmee namens (alle lidstaten van) de Unie de verplichting aan om die erkenning en status te respecteren en de daaruit voortvloeiende bescherming en rechten te garanderen en te waarborgen. [...]

51. Het declaratoire karakter van de vluchtelingenstatus, het GEAS en het interstatelijk vertrouwensbeginsel brengen veeleer mee dat de door een lidstaat gegeven erkenning en statusverlening worden gerespecteerd en “overgenomen” en aan de vluchtelingenstatus in die zin “Unierechtelijke territoriale werking” wordt toegekend. In de situatie dat de statusverlenende lidstaat zijn verplichtingen niet nakomt en statushouders na terugkeer in een situatie als bedoeld in Ibrahim terecht komen, ligt voor de hand dat de lidstaat tot wie de vluchteling zich wendt dan verplicht is de rechten van de statushouders te eerbiedigen en te waarborgen. Een uitleg van het Unierecht die ten gronde het Vluchtelingenverdrag in acht neemt leidt tot de conclusie dat het de vluchteling die als zodanig is erkend en aan wie een status is verleend, dan moet worden toegestaan zijn rechten te effectueren in de lidstaat tot wie de statushouder zich heeft gewend omdat hij niet in staat is zijn rechten te effectueren in de statusverlenende lidstaat.

52. Een andere uitleg van het Unierecht zou ook de ratio en systematiek van de Dublinverordening ondergraven. [...]

65. De rechtbank overweegt dat in de onderhavige procedure de navolgende prejudiciële vragen aan het Hof hadden kunnen worden voorgelegd:

- Dienen artikel 11 en artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat alle lidstaten bij wie een verzoeker, aan wie reeds door een andere lidstaat de vluchtelingenstatus is verleend en welke status voortduurt, een aanvraag tot internationale bescherming indient, bevoegd zijn om tot intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus over te gaan ? Luidt de beantwoording van deze vraag anders indien de verzoeker aan wie reeds de vluchtelingenstatus is verleend zich in de statusverlenende lidstaat in een met artikel 4 Handvest-strijdige situatie zoals bedoeld in Ibrahim heeft bevonden of na terugkeer zal bevinden en om die schending te vermijden in een andere lidstaat wederom een verzoek om internationale bescherming indient?

- Dient artikel 1 Handvest, gelezen in samenhang met artikel 4 Handvest, aldus te worden uitgelegd dat de lidstaat bij wie een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend door een verzoeker aan wie reeds de vluchtelingenstatus is verleend en die status voortduurt, verantwoordelijk wordt voor de verplichtingen van de statusverlenende lidstaat en het aldus garanderen en waarborgen van de rechten die die verzoeker aan zijn status ontleent, indien de statushouder in de statusverlenende lidstaat na terugkeer terecht zal komen in een met artikel 4 Handvest-strijdige situatie als bedoeld in Ibrahim?

- Is een rechtspraak waarbij het de lidstaten is toegestaan een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie reeds de vluchtelingenstatus is verleend inhoudelijk te behandelen als ware het een eerste verzoek op het grondgebied van de Unie uitsluitend omdat de statusverlenende lidstaat niet aan zijn verplichtingen jegens de statushouder voldoet verenigbaar met het Unierecht? Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, dient de lidstaat die deze inhoudelijke behandeling verricht dan gewicht toe te kennen aan de erkenning als vluchteling en/of het voortduren van de vluchtelingenstatus ten tijde van het indienen van het verzoek om internationale bescherming en ten tijde van het beslissen op dat verzoek en zo ja, welk gewicht?

De rechtbank ziet ondanks het zaaksoverstijgende belang van een verwijzing af van het stellen van prejudiciële vragen omdat de rechtbank dit in strijd acht met de concrete belangen van eisers om deze procedure zo spoedig mogelijk af te ronden en eisers daarmee zekerheid over mogelijke verblijfsrechten te verschaffen. De rechtbank zal om die reden (eind)uitspraak doen op de beroepen.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3044](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 313

MK ABRS, 05-04-2022, 202201637/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Uit het proces-verbaal blijkt onvoldoende dat het gebruik van handboeien nodig was bij het transport. Belangenafweging.

2. De vreemdeling betoogt in zijn enige grief terecht dat het gebruik van handboeien tijdens de overbrenging niet rechtmatig was, omdat in strijd met artikel 22, tweede en derde lid, van de

Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren onvoldoende is toegelicht welke feiten en omstandigheden het gebruik daarvan vereisten. Het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en overdracht van 1 maart 2022 vermeldt dat de vreemdeling bierdrinkend is aangetroffen op een plek waar dat niet is toegestaan en dat hij na een controle in de politiesystemen op grond van artikel 50, derde lid, van de Vw 2000 is overgebracht naar een plaats van verhoor. Het proces-verbaal vermeldt vervolgens dat voor de veiligheid van de vreemdeling bij het transport gebruik is gemaakt van handboeien omdat hij onder invloed was van alcohol. De rechtbank heeft niet onderkend dat hieruit onvoldoende blijkt waarom het nodig was om bij de vreemdeling handboeien aan te leggen. De klacht is terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

Het onrechtmatig gebruik maken van handboeien tijdens de overbrenging maakt de overbrenging en ophouding onrechtmatig (zie de uitspraak van de Afdeling van 12 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2738](#)). Een gebrek in het traject voorafgaand aan de inbewaringstelling maakt de bewaring echter pas onrechtmatig als de daarmee gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Van zo'n situatie is hier geen sprake, omdat het transport maar kort heeft geduurd en de gronden van de maatregel van bewaring niet zijn betwist. Daarom faalt de grief.

[ECLI:NL:RVS:2022:987](#)

[Naar inhoudsopgave](#)